

Evangelí del diumenge de la setmana II de durant l'any: l'anyell de Déu

“Mireu l'anyell de Déu, el qui
lleva el pecat del món”. Segons
el Papa Francesc, ésser
deixebles de Jesús anyell de Déu
significa posar al lloc de la
malícia, la innocència; al lloc de
la força, l'amor; al lloc de la
supèrbia, la humilitat; al lloc del
prestigi, el servei.

Evangelí (Jn 1, 29-34)

L'endemà, Joan veié Jesús que venia
cap a ell, i exclamà:

—Mireu l'anyell de Déu, el qui lleva el pecat del món! És aquell de qui vaig dir: “Després de mi ve un home que em passa al davant, perquè, abans que jo, ell ja existia.” Jo no el coneixia; però, si vaig venir a batejar amb aigua, va ser perquè ell es manifestés a Israel.

Joan testimonià encara:

—He vist l'Esperit que baixava del cel com un colom i es posava damunt d'ell. Jo no el coneixia, però el qui m'envià a batejar amb aigua em va dir: “Aquell damunt el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa, és el qui bateja amb l'Esperit Sant”. Jo ho he vist i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.

Comentari

A la vora del Jordà, Joan Baptista predicava a persones de tota condició un baptisme de penitència per preparar l'arribada del Messies. Quan el Baptista va veure arribar per fi Jesús davant d'ell per batejar-se, ho va anunciar en veu alta atorgant-li un títol misteriós i solemne que continua pronunciant la litúrgia romana a Missa abans de la comunió: “Mireu l'anyell de Déu, el qui lleva el pecat del món!”

La imatge de l'anyell, amb el seu aspecte mansuet i cobert de llana blanca, resultaria molt familiar per a qualsevol jueu contemporani de Jesús. Molts s'haurien criat a pagès, on les ovelles abundaven. També guardarien a la memòria el passatge del profeta Isaïes que presentava el servent del Senyor com un be que es deixa sacrificar sense queixar-se per deslliurar-nos de tots els mals: “Quan era maltractat, s'humiliava i no obria la boca” (*Is 53, 7*).

Cada any, els jueus pietosos pelegrinaven a Jerusalem per la festa de la Pasqua. Entraven al Temple i escollien almenys un anyell per família, per immolar-lo i menjar celebrant a la nit el ritu pasqual. El xai havia de ser mascle, d'un any, sense defecte i no havia de tenir trencat cap os; tot com ho estipulava la Llei de Moisès (cf. *Ex* 12, 1ss). També calia que fos sacrificat entre dos llums, és a dir, a migdia. Calia menjar-lo drets, cenyides les cintures, amb pans àzims, i untant amb la seva sang els brancals de les portes, per commemorar el pas del Senyor, a Egipte, quan l'última plaga va matar tots els primogènits que no havien estat protegits amb la sang dels bens immolats.

Anunciant el Messies com a anyell de Déu, el Baptista en revelava aspectes essencials de la missió redemptora. Com explica Joseph Ratzinger Benet XVI, “si és permès dir-ho així, la

paraula de l'anyell de Déu, interpreta el caràcter de teologia de la creu que té el baptisme de Jesús, que té la seva davallada a les profunditats de la mort”[1].

L'anyell pasqual que commemorava l'alliberament d'Egipte; en aquest episodi al riu Jordà comença a revelar-se com la prefiguració del veritable anyell, innocent i mansuet, que seria immolat a migdia a la creu per a tots els homes, per alliberar-los del pecat amb la sang vessada.

Aquesta missió va ser assumida per Jesús amb el seu baptisme al Jordà.

Sobre l'expressió del Baptista per referir-se a Jesús, “l'anyell de Déu, el qui lleva el pecat del món”, el Papa Francesc comenta que “el verb grec que es tradueix per ‘llevar’ significa literalment 'alleujar, prendre sobre si'. Jesús va venir al món amb una missió precisa: alliberar-lo de l'esclavatge del pecat, carregant

sobre ells les culpes de la humanitat. De quina manera? Estimant. No hi ha cap altra manera de vèncer el mal i el pecat si no és amb l'amor que impulsa el do de la pròpia vida pels altres”[2].

I què significa per a l'Església, per a nosaltres, avui, ser deixebles de Jesús anyell de Déu?, es preguntava el mateix Papa Francesc: “Significa posar al lloc de la malícia, la innocència; al lloc de la força, l'amor; al lloc de la supèrbia, la humilitat; al lloc del prestigi, el servei”[3].

[1] Joseph Ratzinger Benet XVI, *Jesús de Nazaret. Primera part: Del Baptisme al Jordà fins a la Transfiguració*, Ed. Claret, 2007, pp. 33-34.

[2] Francesc, *Àngelus*, 19 de gener de 2014.

[3] Ídem.

Pablo Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-ii-de-durant-
lany-lanyell-de-deu/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-ii-de-durant-lany-lanyell-de-deu/) (01/04/2026)